

HARLEQUIN®

Kingitused

Cathy Williams

SUPERTEHING
ÜLEMUSEGA

Originaali tiitel:
Cathy Williams
A Diamond Deal with Her Boss
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

© 2018 by Cathy Williams
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2018.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D11355718
ISBN 978-9949-82-320-8

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu kolmele imelisele ja inspireerivale tütrele.

Esimene peatükk

„Sa jäid hiljaks.“ Gabriel lükkas end eemale tohutu suurest pätklipuust ja terasest lauast, et vaadata väikest tumedajuukselist naist, kes tõmbas vilkalt tooli lauast eemale, et saaks mehe vastas istet võtta.

Naine surus sülearvutit vastu külge ning hoidis teises käes tassi tavalise püimakohviga, mille oli ostnud teel siia suurepärasest kohvi müüva mehe käest, kes oli pannud oma laagri püsti klaasist kõrghoone ees, kus asus Gabrieli peakontor.

Siia maani oli kõik hästi läinud.

Ainult et kell polnud pool üheksa – tema tavaline saabumisaeg. Ega ka pool kümme. Tegelikult oli kell juba kümme läbi, mis oli kahtlemata täiesti ebatavaline. Gabriel vaatas pikalt kella ning silmitses siis naist, kui too pilgu tema poole tõstis.

„Ma tean.“ Abby suutis vaevu mehele otsa vaadata ning pani kohvi ettevaatlikult lauale ja võttis mehe ees istet. Väljas oli naine alati kõigutamatu ja rahulik. Asi oli peamiselt selles, et ta pidi toime tulema oma bossi temperamentse ja püsimatu iseloomuga. Millegi vähema kui kõigutamatu rahu toel poleks saanud kuut kuudki vastu pidada, ent Abby oli nüüdseks juba üle kahe aasta mehe isiklik assistent olnud.

Sellegipoolest oli ta sisemiselt närvivapustuse äärel, sest pidi raputama Gabrieli hoolikalt sätitud elu

alustalasid ning too polnud mees, kes oleks oma elu segipaiskamisse kergelt suhtunud.

„Nii?“ Gabriel hüppas püsti, kulmud kõrgele tõstetud, iga instinkt täielikult valvel, sest kui tema sekretäri kohta sai midagi öelda, siis seda, et ta oli tõeliselt tegus ja etteennustatav. Mees ei mäletanud, millal viimati oli naine hiljaks jäänud. Ei, ta mõistis, et vastus oli: *mitte kunagi*. „Ära tekita põnevust.“ Gabriel naeratas ja tuli naisele üha väiksemaid ringe tehes lähemale, kuni seisis otse tema kõrval.

„Sa tead, kui tapvalt igav ma olen,“ pomises mees. „Ma jälestan kõike ebatavalist.“

Abby tundis neis sõnades ära terakese tagantkätt heidetud eneseupitamist, sest üks mis kindel – *igav* olemises ei saanud Gabrieli keegi süüdistada. Ja mees teadis seda.

Käsilolevast küsimusest hetkega kõrvale juhitud, vaatas Abby mehele pisut meeletult otsa, ent nagu alati võttis Gabrieli ööst tumedamatesse silmadesse vaatamine teda veidi hingetuks ja muutis pisut jõuetuks. Abby ei kuulunud sellesse glamuursete kaheksasteist- kuni kaheksakümneaastaste naiste pikka, pikka ritta, kel muutusid hetkega põlved nõrgaks, kui Gabriel nende poole vaatas, aga sellegipoolest suutis mees talle niiviisi mõjuda, kuigi naine oli ammu õppinud seda tunnet eirama.

„Kas sa võiksid istuda?“ Abby kergitas kulme, hoides enesekindluse puuduse korralikult varjus. Ta bossil oli kullipilk, kui asi puudutas teiste inimeste kõige pisemaidki reaktsioone, ning talle meeldis kriti-

seerida. Abby tahtis oma jutud ära rääkida enne, kui asi kritiseerimiseni läks. „Sa paned mu kaela valutama.“

„Niisiis?“ Gabriel istus laua nurgale, endiselt liiga lähedal, ent mitte enam Abby kohal kõrgumas. „Millest selline tavapärasest hilisem saabumine? Ootamatu hambaarstikülastus? Haige kass, kes oli vaja viivitamatult loomaarsti juurde viia? Kohutav pohmell?“ Gabriel ei olnud ka oma eraelus väikeste ootamatuste ja vahelduse vastu. Kuigi kui aus olla, siis jäi vaheldus tema puhul ilmselt minevikku, arvestades, et ta oli mees, kes kihutas altari poole.

Ent teisest plaanis ei kiitnud Gabriel ootamatusi heaks ning lootis, et tema usaldusväärne sekretär ei hakanud ettearvamatuks muutuma. See põhjustaks hulga probleeme, neist suurim oli see, et ta ei suutnud kellegi teisega nii edukat töösuhet ettegi kujutada.

Miski naise rahulikkuses täiendas Gabrieli loomuse agressiivset energiat, tõmbas teda maa peale tagasi viisil, millega ta oli juba harjunud.

Mees muutus kahvatuks, sest haige looma, erakorralise hambaravi ja sissemagamise kõrval võis naisel olla mõni teine, tõenäolisem põhjus.

„Sa ei ole... ega ju?“

„Ei ole mida?“

„Ma isegi ei tea, kas sul kavaleri on. Sa oled juba üle kahe aasta minu heaks töötanud ja ma isegi ei tea, kas sul on mees või mitte.“

„Mis see siia puutub?“ Abby punastas ja tõmbus turri.

„Enamik ülemusi teab vähemasti midagigi oma isiklike assistentide eraelust. Sina oled nii salatsev, Abby. Miks sa selline oled?“

„Gabriel, mul pole tõesti aimugi, kuhu sa selle vestlusega jõuda soovid.“

„Kui ma oleksin teadnud, et taustal luusib mõni meesterahvas, siis oleksin saanud end vältimatuteks asjaoludeks ette valmistada.“

Abby vaatas talle ilmselges segaduses otsa. Gabrieli suurepärasel mõistusel oli häiriv komme põigata ootamatutesse suundadesse, kuni – hopsti – jõudis täpselt sinna, kuhu tahtis jõuda, jättes ülejäänud võistlejad hingetuna miilide kaugusele selja taha, ent isegi see järeldus oli mehe kohta hämmastav.

„Vältimatuteks?“

„Kiire järeldus – sa ei jää kunagi hiljaks... nii ma siis oletasin, et midagi ootamatut on oma inetut pead tõstnud, või ei tunne sa ennast hästi. Aga siin sa nüüd oled! Nii et... ajutine tervisehäda? Ehk arstilkäik? Ma üritan siin otsi kokku vüa...“

Mehe tumedad silmad puurisid naise lamedat kõhtu ning Abby tundis, kuidas ta kõhulihased kokku tõmbusid ja siis lõdvestusid. Siis tundis ta aga midagi muud – *teadlikkust*, mis pani teda teravalt hingama, sest see tungis läbi kaitsvate müüride, mis ta oli enda ümber ehitanud, müüride, mis kaitsesid teda võimatult seksika ülemuse dünaamilisuse ja mehelikkuse eest.

„Mis otsi sa kokku viid? Ma ei ole rase!“ hüüatas Abby kannatamatult. „Ja ma ei räägi oma eraelust see-

pärast, et oleksin üleliia salatsev – vaid sellepärast, et see ei ole sinu asi, Gabriell!“

„Seda nimetataksegi salatsemiseks,“ osutas Gabriel silmagi pilgutamata. „Naistele meeldib alati oma eralust rääkida.“

Abby krigistas hambaid, sest tal jäi puudu jahedast reserveeritusest, mille üle ta nii uhke oli.

„Aga ma ei saa öelda, et ma kergendust ei tunneks.“ Mees jätkas, olles nüüd ilmselgelt vähem pinges. „Ja tahan sulle siin ja praegu öelda, et sa ei peaks kunagi kõhklema, et mulle rääkida, kui ja millal sa rasedaks jääd. Ma ei kuulu nende meesšovinistide hulka, kes leiavad, et lapsega naine on tööl koormaks.“

„Võrdne kohtlemine on keskajast saati pika tee läbi käinud.“ Abbyl polnud aimugi, kuidas tema lihtne jutt oli niiviisi kraavi kiskunud, ent siis ta mõistis, et tal polnud tegelikult lastudki sõna sekka öelda.

„Aga sa ju mõtled nii, kas pole?“ irvitas Gabriel. „Usu mind, kui ma ütlen, et ma tean, et on ka teisiti võimalik.“ Mees vakatas. „Aga, sa pole endiselt öelnud, miks sa hiljaks jäid.“

„Ma... ee... Gabriel, ma läksin eile õhtul välja...“ See oli vaevu selle terava jutu moodi, mis ta oli teel kontorisse välja mõelnud, aga ta polnud ette näinud, et tema ettearvamatu boss ta ettevalmistatud teadaande niiviisi katkestab. „Läksin klubisse, kui aus olla.“

„Klubisse? *Neljapäeval!*“

„Jah, Gabriell! See polegi tegelikult nii ebatavaline. Tegelikult oli klubi puupüsti täis. Sest inimesed teevad seda – nad *käivad klubides*. Isegi *neljapäeviti!*“ Aga Abby

teadis, et ta oli punane nagu peet ja punastas veelgi hetkel, kui mõtles, mis oli teda tema mugavustsoonist klubisse viinud. Interneti-kohting. Või pigem keegi, keda ta oli kohanud kohtingurakenduses ning kes oli õhtu algul väga paljutöotavana paistnud, kui nad olid linnas äärmiselt tsiviliseeritud baaris viisaka dringi teinud. Tõesti, tal oli olnud vaja vastu panna soovile mitte liiga tihti kella vaadata ning ta oli pidanud endale muudkui meelde tuletama, et pärast kahte aastat tsölibaati oli viimane aeg uuesti kohtingukarusellile hüpata, aga sellegipoolest...

Noh, mees polnud mingi koll. Kena välimusega, traatraamidega prillid ja ülikond, ja korraliku töökohaga suures raamatupidamisfirmas.

Polnud mingit põhjust, miks Abby *poleks* pidanud temaga koos klubisse minema. Kuidas ta võis teada, et nelja tunni pärast kujuneb üsna kenasti alanud õhtu lõp-mata igavaks?

Võib-olla selle pärast oligi Abby hakanud ringi vaatama. Muusika oli vali olnud ning ta oli paariks minutiks leevendust leidnud, kui mees oli baaris rahvamassist läbi tunginud, et neile uued kokteilid tuua, eirates naise proteste selle kohta, et tal oli aeg koju minna.

Riietus, mille Abby oli valinud ja mis karjus „snoob baar“ ning kindlasti mitte „hipiklubi“, oli muutunud ebamugavaks ja kõditas palavas ja pimedas ruumis, ning inimeste vaatamine oli olnud ainus asi, mis juhtis ta tähelepanu kõrvale mõttelt kohtingukaaslane üle parda heita ja lähima väljapääsu poole spurtida.